

mezi dvěma

Gabriela
Boška

pointa

mezi dvěma

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.pointa.cz

www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Gabriela Boška

mezi dvěma – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

mezi dvěma

Gabriela Boška
Praha 2023

● ■ pointa

© Gabriela Boška, 2023

© ilustrace Natálie Fraitagová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7650-981-8

ISBN e-knihy 978-80-7691-132-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7691-133-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-134-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Vznik knihy podpořil

**NF pro všechny odvážné ženské,
charitativní a osvětové iniciativy
a projekty.**

PROPOLIS³³

*nadační fond
Lilie Khousovdinové*

@nadacnifondpropolis33
bankovní účet č.:33003355/2010

VYŠLO
ZA MEDIALNÍ
PODPORY

Nadace
Vodafone
Česká republika

Těžko se mi vzpomíná na detaily. Je to už hrozně dávno, co jsem seděla zavřená v tom malém, tmavém pokoji s jedním oknem vedoucím do světlíku bez světla, do něhož mířily i balkony ostatních pokojů.

Vybavuju si kousavý koberec, který iritoval moji kůži na stehnech a hýždích. Koberec, na kterém jsem seděla několik hodin a rozmýšlela se, jestli se zvednout, nebo ne. Koberec, na němž ráno poté byly vysezené dva důlky. Koberec, na němž u postele svítila malá, žlutá skvrna od hořčice.

Ještě stále matně slyším jeho přerývaný, hluboký dech, jak sebou celou noc házel na posteli, spící neklidným, opilým spánkem, uzavřený ve svém deliriu. Vybavím si nervové záškuby hrůzy, kterou jsem cítila, pokaždé když se nepředvídatelně pohnul, a já si myslela, že se vzbudil.

Pořád si pamatuju vůni rybích tacos vysypaných v koši pod umyvadlem visícím na stěně napravo od dveří, o něž jsem seděla opřená. Od té doby jsem si je už nikdy neobjednala. Nejen proto, že jsem jednou provždy přestala jíst ryby, ale pouhá jejich připomínka, jen skutečnost, že jsem někde viděla nápis **Fish Tacos**, ve mně vyvolávaly úzkosti a záchvaty paniky. Ten pach z hlavy nikdy nedostanu.

Nepamatuju si, jakou písničku jsem celou noc poslouchala, abych neusnula, abych zůstala vzhůru. Víím jen, že mi připomínala oceán a že jsem kvůli ní chtěla otevřít dveře, o něž jsem se opírala, jako by na nich záležela pravidelnost mého dechu. Toužila jsem se jít podívat na východ slunce nad oceánem, poslouchat vlny a cítit vítr na tváři.

Cítit svobodu, kterou jsem v tomto pokoji ztrácela jen samotnou svou přítomností. Až dneska mi dochází, že když se ráno ve Veneci v Kalifornii díváš na oceán, hledíš na západ. Ale o geografickou přesnost a praktickou proveditelnost mého plánu mi v tu chvíli asi tolik nešlo.

Seděla jsem zamčená v pokoji, kam mě před pár hodinami vhodil těmi samými dveřmi, které se staly mým přístrojem na podporu života. Byla jsem k nim připojena jako ke kapačkám. Závisela jsem na nich, nemohla jsem se od nich hnout. Bála jsem se od nich vzdálit, protože co kdyby náhodou? Už jsem se netřásla hrůzou z něho, z tohoto večera, z bezmoci, již ve mně zanechal. Třásla jsem se zimou a vyčerpáním. Pomalu jsem si uvědomovala, že ani předtím jsem se nebála toho, co se mnou bude, ale co se stane, pokud ty dveře rozbije. Kdo je zaplatí? Jak je zaplatíme?

Dnes se těmito myšlenkovým pochodem musím smát. Nebála jsem se o svůj život, o svou budoucnost, o svoje fyzické či psychické zdraví, ale strachovala jsem se o dveře, a to ještě dlouho předtím, než na nich záležela veškerá má emocionální integrita.

Mnoho detailů z noci se začalo vytrácet už během těch hodin, které jsem strávila sezením na kousavém koberci, zírajíc na otevřené balkonové dveře, jimiž jsem nemohla uniknout, dívajíc se na odstíny šera proměňující se v tiché tmě světlíku. Dodnes si však vybavuju myšlenky, které mi běhaly hlavou. Stále cítím i jednu emoci, která je všechny spojovala, vyvolávala a zaháněla. Stud, jenž pokaždé probodne můj hrudník jako jehla namočená do tekutého dusíku. Stud, který mě zcela ovládne, protože jsem se nechala honit chodbou k našemu pokoji jako malé dítě cítící vinu a křivdu zároveň.

Stydím se, že jsem se nechala přesvědčit, abych se vetřela k partičce neznámých Evropanů, kteří seděli u stolu opodál, a to jen proto, abychom nemuseli vystřízlivět. Stydím se, že jsem za nimi šla a pokusila se je oblbnout pro pár